

PROLOGAS

ATGALINIS SKAIČIAVIMAS IKI AKIMIRKOS, KAI TAPSIU NEMATOMA: T MINUS ŠEŠI MĖNESIAI IR DVI DIENOS

Juokingiausia, kad niekada nebijojau pasenti. Jaunystė buvo ne itin maloni, tad nė trupučio jos negailėjau. Maniau, tos, kurios meluoja apie savo amžių, yra lėkštos ir bando apgauti save, kita vertus, ir pati turėjau silpnybių. Tikėjau dermatologais, tvirtinančiais, kad pigus kremas vandens pagrindu yra nė kiek ne prastesnis už dailiai įpakuotus jaunystės eliksyrus, bet vis tiek pirkdavau brangius drėkinamuosius. Galite vadinti tai apsidraudimu. Buvau kompetentinga moteris, mano padėtis šį tą reiškė, tad pagal savo amžių norėjau atrodyti kuo geriausiai – kad ir koks jis būtų buvęs. Tai ir viskas. Bent jau pati sau taip tvirtinau. O paskui pasenau.

Klausykite, pusę gyvenimo tyrinėjau finansų rinką. Toks buvo mano darbas. Reikalas aiškus: seksualinės mano valiutos vertė krito ir, jei nieko nesiimsiu, po kiek laiko iš jos nieko neliks. Kadaisė išdidi ir gana žavi UAB „Keitė Redi“ puolė į kovą su priešu, grasinančiu atimti iš jos stebuklingąsias galias. Blogiausia, kad besivystanti rinka netvarkingiausiam namų kambaryje nuolat man primindavo visą nemalonią tiesą. Mano paauglės dukters moteriškosios akcijos kilo, o

manosios krito. Taip sumanė motina gamta, ir aš didžiavausi nuostabia savo mergaite, tikrai didžiavausi. Bet kartais praradimai esti skaudūs – žvėriškai skaudūs. Kaip tą rytą, kai metro vagone susirėmėme žvilgsniais su vaikinuku vešliais pašiauštais Rodžerio Federerio plaukais (bene būna gražesnių?). Prisiekiu, tarp mūsų kažkas blykstelėjo, lyg elektros išlydis, mano kūnu nubėgo šiurpuliukai, o tada jis man pasiūlė atsisėsti. Ne, ne paskambinti, *atsisėsti*.

Klaiki gėda, kaip pasakytų Emilė. Toks visiškas jo abejingumas man buvo lyg antausis. Deja, manyje glūdinti karšta jauna moteris, nuoširdžiai maniusi, kad Rodžeris su ja flirtuoja, atkakliai laikėsi savo. Minčių veidrodyje regėjo anksčiau save ir žiūrėdama į pasaulį tikėjo, kad ir pasaulis mato ją tokią. Paikai, nelogiškai vylėsi esanti patraukli Rodžeriui (spėjamas amžius: trisdešimt vieni), nes nesuvokė, kad jos (mūsų) liemuo storėja, o makštis sienelės plonėja (kas galėjo apie tai pagalvoti?), kad pavasarinius svogūnėlius ir patogias šlepetes ji vaizduojasi su didesniu įkarščiu nei naujusias ankštas „Agent Provocateur“ siaurikes. Ko gero, erotinis Rodžerio radaras aptiko tas praktiškas kūno spalvos kelnaites.

Klausykit, man viskas puikiai sekėsi. Tikrai. Įveikiau tą alyva aplietą kelio ruožą – keturiasdešimtmetį. Truputį sumėtė, bet sustabdžiau, kaip liepia vairavimo mokytojai, o paskui jau viskas ėjosi gerai – ne, geriau nei gerai. Turėjau visą vidutinio amžiaus trejybę: gerą vyrą, gražius namus, šaunius vaikus.

Ir tada – vardysiu atsitiktine tvarka – mano vyras prarado darbą ir ėmė klausytis savo vidinio Dalai Lamos. Jis dvejus metus ničnieko neuždirbs, tik mokysis psichoterapijos (tai smagumėlis!). Vaikus įsuko paauglystės viesulas, o jų seneliai kaip tik tuo metu, švelniai tariant, suvaikėjo. Anyta pavogė kreditinę kortelę ir nusipirko grandininį pjūklą (ne taip

juokinga, kaip atrodo). Ką tik atsigavusi po infarkto mama pargriuvo ir susilaužė klubą. Maniau, jau pamečiau galvą, bet ši tikriausiai slėpėsi ten pat, kur automobilio rakteliai, skaitymo akiniai ir auskarai. Ir nelemtieji koncerto bilietai.

Kovą man sueis penkiasdešimt. Ne, šventės nekelsiu, tikriausiai bijau prisipažinti, kad bijau, o gal tik jaudinuosi (gerai nežinau, kaip iš tikro yra, bet man tai nepatinka). Atvirai tariant, mieliau jau negalvočiau apie savo amžių, bet svarbūs jubiliejai – iš tų, kurie paslaugiai užrašomi dideliais iškiliais numeriais ant atvirukų, žyminčių Kelią Į Mirtį, – verste verčia susimąstyti. Sakoma, kad penkiasdešimtmetis – tai naujasis keturiasdešimtmetis, bet darbo pasaulyje, bent mano specialybės, penkiasdešimt gali reikšti šešiasdešimt ar septyniasdešimt, ar aštuoniasdešimt. Turiu atjaunėti, o ne pasenti, ir kuo skubiau. Kad laivas nepaskęstų, kad šou tęstųsi. Kad patenkinčiau poreikius tų, kuriems manęs reikia kaip niekad, turiu apgęžti laiką, tą niekšą, ar bent sustabdyti.

Išsikėlusi tokį tikslą nusprendžiau, kad mano pusės amžiaus sukaktis bus sutinkama ramiai, be jokių linksmybių. Nerodysiu mane apėmusio siaubo. Susikaupusi trauksiu jos link, bet be jokių staigių posūkių ir kelio duobių.

Taigi toks buvo sumanymas. O tada mane pažadino Emilė.

1

UŽPAKALIO ASMENUKĖ

RUGSĖJIS

Pirmadienis, 1.37. Keistas sapnas. Emilė baisiai susinervinusi šaukė. Kažką apie coliukę. Dėl jos coliukės pas mus į svečius nori ateiti berniukas. Ji vis kartojo, kad tai buvo klaida, kad ji gailisi, kad to nenorėjo. Keista. Pastaruoju metu dažniausiai sapnuoju, kad per nešvęstiną savo gimtadienį tampu visiškai neregima ir šnekuosi su žmonėmis, kurie manęs negirdi ir nemato.

– Coliukės gyvena pasakoj, – sumurmėjau. Vos ištarusi tai balsu supratau, kad nemiegu.

Emilė stovėjo mano lovos pusėje pasilenkusi lyg melsdamasi ar saugodama žaizdą.

– Tik nesakyk tėčiui, – maldavo. – Mamyte, nieko jam nesakyk.

– Ko? Ko jam nesakyti?

Aprgrabaliojau staliuką prie lovos, apsunkusi mano ranka surado skaitymo akinius, akinius žiūrėti į tolį, drėkinamojo kremo indelį, tris tablečių lakštelių ir galiausiai telefoną. Blaasioje metalinėje ekranėlio šviesoje pamačiau, kad dukra mūvi rausvus „Victoria’s Secret“ šortukus ir apatinius marškinėlius, kuriuos sutikau jai nupirkti po vieno siaubingo mūsų ginčo.

– Eme, kas atsitiko? Ko tėčiui nesakyti?

Nė neatsigrėžusi supratau, kad Ričardas kietai miega. Girdėjau, kaip miega. Sulig kiekvienais mūsų santuokos metais mano vyro knarkimas vis garsėjo. Prieš dvidešimt metų jis tik šnarpštė kaip paršelis, o dabar grojo tikrą naktinę Kiaulių simfoniją su pučiamųjų intarpais. Kartais, kai parpimas išaugdavo iki *crescendo*, Ričis net pats krūptelėdavo ir pabusdavo, tada atvirsdavo ant kito šono ir vėl pradėdavo simfoniją nuo pirmos dalies. Jį sunkiau pažadinti nei šventąjį karste.

Šis selektyvus naktinis kurtumas kankino Ričardą dar tada, kai Emilė buvo maža, taigi jai pravirkus keldavausi du ar tris kartus per naktį, surasdavau žaisliuką, pakeisdavau vystyklus, nuramindavau ir paguldydavau; žaidimas netrukus prasidėdavo iš naujo. Deja, motinos sonaras taip lengvai neišsijungia.

– Mama, – Emilė spustelėjo man riešą.

Jaučiausi apsvaigusi. Tokia ir buvau. Prieš miegą išgėriau antihistaminų, nes tarp antros ir trečios dažniausiai pabusdavau išpilta prakaito. Vaistai padėdavo išmiegoti per naktį. Šįkart jie net per gerai atliko darbą, tad mintys, bet kokios mintys, vos ne vos veržėsi į paviršių per tirštą klampų miegą. Nė viena mano kūno dalis nenorėjo judintis. Rankos ir kojos atrodė lyg svarmenimis prispaustos prie lovos.

– Maaaa-aaaamm, būk gera.

Dieve, aš tam per sena.

– Atleisk, brangioji, duok man minutėlę. Tuoj atsibusiu.

Išsiritau iš lovos, atsistojau ant sustingusių neklusnių kojų ir apkabinau liekną dukters liemenį. Kita ranka patikrinau kaktą. Ji nekarščiavo, bet veidas buvo šlapias nuo ašarų. Šių buvo tiek daug, kad kapsėjo ant marškinėlių. Per savo medvilninius naktinius pajutusi drėgmę, – šiltos odos ir liū-

desio mišinį, – susigūžiau. Tamsoje norėjau pakštelėti Emei į kaktą, bet pataikiau į nosį. Emilė mane jau praaugo. Kaskart ją pamačiusi užtrukdavau kelias akimirkas, kol apsiprasdavau su šia neįtikima tiesa. Žinoma, norėjau, kad ji būtų aukštesnė už mane, nes moterų pasaulyje ūgis yra geras dalykas kaip ir ilgos kojos, bet taip pat troškau, kad jai būtų ketveri metukai, tada galėčiau paimti ją ant rankų ir nuo visko apsaugoti.

– Mieloji, mėnesinės?

Ji papurtė galvą, plaukai kvepėjo mano kondicionieriumi, tuo brangiuoju, kurį griežtai uždraudžiau naudoti.

– Ne, padariau kai ką labai blo-o-o-oga. Jis sakė ateisias, – vėl pravirko Emilė.

– Nesijaudink, mažute, viskas gerai, – tariau, nerangiai irdamasi kartu su ja prie durų, ten, kur pro plyšį iš laiptinės sklido šviesa. – Kad ir kas būtų įvykę, mes tai sutvarkysim. Pažadu, viskas bus gerai.

Žinot, tikrai maniau, kad viskas bus gerai, nes kas gi bloga gali nutikti paauglės gyvenime, ko negalėtų pataisyti mama?

2.11. – Tu išsiuntei? Nuotrauką? Savo nuogo užpakalio? Berniukui? Arba berniukams? Kurių net nepažįsti?

Emilė liūdnam linktelėjo. Sėdėjo savo vietoje prie virtuvinio stalo, vienoje rankoje laikydama telefoną, kitoje Simpsonų puoduką su karštu pienu, o aš kvėpavau žaliosios arbatos garais ir svajojau, kad tai būtų škotiškas viskis. Arba cianidas. Galvok, Keite, GALVOK.

Bėda ta, kad nė nežinojau, ko nesuprantu. Emilė kalbėjo svetima kalba. Žinoma, naudojuosi feisbuku, priklausau vaikų sukurtai šeimos grupei „WhatsApp“ ir iš viso aštuonis kartus tauškiau tviteryje (gėda prisipažinti, kartą, išgėrusi porą taurių vyno, apie šokėją Pašą iš „Strictly Come Dan-

cing“ laidos), bet kiti socialiniai tinklai manęs išvengė. Mano neišmanymas visiems kėlė juoką, vaikai mėgo iš manęs pasi-
šaipyti. „Ar tu iš praeities? – airiška tarme padeklamuodavo
Emilė ir Benas, šią eilutę išmokę iš savo mėgstamos situaci-
nės komedijos. – Mamyte, ar tu iš praeities?“

Jie negalėjo atsistebėti, kad metų metus likau ištikima
savo pirmam mobiliajam telefonui: pilkai žaliai daikte-
liui, drebančiam kišenėje it naujagimis peliukas. Juo vos
parašydavau žinutę – tiesa, nemaniau, kad kada nors teks
siuntinėti jas kas valandą. Kad pasirodytų raidė, reikėdavo
spausti skaitmenį. Kiekvienam jų buvo priskirtos trys raidės.
Užtrukdavau dvidešimt minučių, kol parašydavau „labas“.
Ekranėlis buvo nykščio nago didumo, užtat įkrauti prietai-
są reikėdavo vos kartą per savaitę. Vaikai jį vadino mamos
Flinstounų telefonu. Mielai prisidėdavau prie jų pokštų,
trumpam pasijusdavau lengvabūdė kaip tie atsipalaidavę
linksni tėveliai, kuriems niekada nepriklausysiu. Turbūt di-
džiavausi, kad šios mano paleistos į gyvenimą būtybės, dar
neseniai tokios mažos ir bejėgės, tapo tikrais specialistais,
pavydėtinais šnekančiais kalba, kuri man panaši į kinų. Ko
gero, maniau, kad tai nekalta proga Emilei ir Benui pasijusti
pranašesniems už savo valdingąją mamytę. Juk itin svarbiais
reikalais, susijusiais su saugumu ir dora, mano žodis esti
paskutinis, tiesa?

Kur ten. Ak, kaip klydau. Per tą pusvalandį, kol sėdėjo-
me prie virtuvės stalo, sukūrta Emilė kūkčiodama pasipa-
sakojo, kad savo draugei Lizei Noulz per snapčatą išsiuntė
savo pliko užpakalio nuotrauką, nes Lizė pasakė Emei, kad
jų grupės mergaitės lygins savo įdegį po vasaros atostogų.

– Kas tas snapčatas?

– Mama, tai nuotrauka, kuri po dešimties sekundžių iš-
nyksta.

– Puiku, ji išnyko. Tai kokia bėda?

– Lizė nukopijavo snapčatą, sakė norėjusi įkelti jį į mūsų feisbuko grupės pokalbius, bet netyčia įsidėjo į sieną, taigi dabar ji ten bus amžinai.

Nuo minties apie šį netikėtą nemirtingumą jos lūpytės apvaliai prasižiojo ir tapo panašios į liūdną subliūškusį balioną.

Šiek tiek užtrukau, kol viską išsiverčiau į anglų kalbą – turbūt teisingai, nors mieliau būčiau klydusi. Supratau, kad mylima mano dukrytė nufotografavo savo pliką sėdynę. Socialinės žiniasklaidos burtais ir dėl kitos nedorėlės mergaitės ši nuotrauka paplito – ar tai tas žodis, kurio ieškojau? Deja, regis, taip. Ją galės pamatyti visa mokykla, visa gatvė, visa visata. Išskyrus dukrytės tėvą, iš širdies kriokiantį viršuje.

– Žmonės šneka, kad tai labai juokinga, – kalbėjo Emilė, – nes mano nugara vis dar šiek tiek įdegusi po Graikijos, o užpakalis labai baltas, taigi atrodau kaip vėliava. Lizė sakė bandžiusi ištrinti, bet jau daug žmonių ją pasidalijo.

– Ramiai, ramiai, brangioji. Kada tai nutiko?

– Gal apie pusę aštuonių, bet aš dar negreit pamačiau. Prisimeni, per vakarienę liepei padėti telefoną? Virš nuotraukos buvo mano vardas, taigi visi žino, kad tai aš. Lizė bandė ją pašalinti, bet ji jau buvo pasklidusi. „Eme, maniau, tai juokinga. Atsiprašau.“ Nenoriu parodyti, kad nervinuosi, nes visiems labai linksma. Bet dabar visi tie žmonės žino, koks mano feisbukas; gaunu šiurpias žinutes, – pasikūkčiodama išbėrė ji.

Atsistojau ir nuėjau prie spintelės atplėšti Emei popierinio rankšluosčio, kad išsišnirpštų nosį, nes pastaruoju metu, sumažėjus šeimos biudžetui, lioviausi pirkusi nosines. Dėl žvarbaus askezės vėjo, siaučiančio šalyje ir ypač mūsų namuose, dailios pastelinių spalvų dėžutės su alavijais įmirkytu popieriumi pradingo iš pirkinių sąrašų. Tyliai pakeiks-

nojau Ričardo sprendimą pasinaudoti tuo, kad architektų įmonė jo atsikratė, ir „išmokti prasmingesnio darbo“ – tikriausiai, prasčiau apmokamo, bet malonesnio. Tai buvo griežtas vertinimas, bet šią akimirka, neturėdama nosinės dukters ašaroms nušluostyti, deja, buvau nusiteikusi griežtai. Bandydama atplėšti lapą per dantytą liniją, pastebėjau, kad mano ranka kaip reikiant virpa. Tirtančią dešinę įdėjau į kairę ir sunėriau pirštus, kaip nebuvo dariusi daug metų. „Štai bažnyčia. Štai varpinė. Žvilgtelk į vidų, kiek ten žmonių!“ Emė vis liepdavo deklamuoti šį eilėraštką, jai patiko žiūrėti, kaip „bažnyčioje“ juda pirštai.

„Dar, mamyte. Dar kartą.“

Kiek jai tada buvo? Treji? Ketveri? Taip neseniai ir kartu taip seniai. Mano kūdikėlis. Vis dar bandžiau susivokti toje keistoje naujoje šalyje, į kurią mane nusivedė mano vaikas, o širdyje kunkuliavo jausmai. Nuostaba, pasibaisėjimas, krislas baimės.

– Telefonu išsiuntei savo sėdynės nuotrauką? Ak, Emile, kodėl taip kvailai padarei? (Tai baimė, išsiliejusi pykčiu.)

Ji garsiai išsišnirpštė nosį, suglamžė popierinį rankšluostėlį ir man gražino.

– Mama, tai užpakaliukė.

– Kas kas?

– Užpakalio asmenukė, – paaiškino Emilė tarsi apie kasdienio gyvenimo dalį, tokią kaip duonos kepalas ar muilo luitas. – UŽPAKALIUKĖ, supranti? – garsiai pakartojo kaip anglas užsienyje, kad suprastų paikas svetimšalis.

Ak, vadinasi, užpakaliukė, o ne coliukė. Per sapną man pasigirdo „coliukė“. Kas yra asmenukė, žinau. Kartą, kai mano telefone įsijungė asmenukių režimas, išvydau savo veidą ir krūptelėjau. Tai atrodė nenatūralu. Supratau tą gentį, kuri nesifotografuoja bijodama, kad fotoaparatas išvogs

sielą. Žinojau, kad tokios merginos, kaip Emė, nuolat darosi asmenukes. Bet užpakaliukes?

– Rijana tai daro. Ir Kim Kardašian. Visi tai daro, – šaltai atkirto Emilė, jos balse buvo justai pažįstama niūri gaidelė.

Pastaruuju metu tik tai iš jos ir girdėdavau. Nueiti į naktinį klubą su svetima naktine kortele? „Mama, kas čia tokio, visi taip daro.“ Nakvoti pas „geriausią draugę“, kurios niekada nesu mačiusi, kurios tėvai, regis, visiškai nesijaudina dėl naktinių vaiko pramogų. Pasirodo, tai visiškai normalus elgesys. Užuot kam nors įnirtingai priešinusis, turiu ramiai jį priimti, nes Visi Tai Daro. Gal ir siuntinėti nuogą subinę tapo socialiai priimtina, tik aš, atsilikusi nuo gyvenimo, to nežinau?

– Emile, liaukis rašinėjusi žinutes. Duok man tą telefoną. Jau ir taip prisidarei bėdų.

Išplėšiau jai iš rankos tą nelemtą daiktą. Ji užvirto ant stalo ir atsiėmė telefoną, bet dar spėjau pamatyti laiškėlį nuo kažkokio Tailerio: „Tavo subinitė tokia daili kad net pasistojau!!!“ ☺

Dieve, tas kaimo mulkis šitaip šlykščiai kalba su mano mažyte. Ir dar „subinitė“. Vaikis ne tik ištvirkęs, bet ir nerąstingas. Vidinė mano gramatikė griebėsi už perlų vėrinio ir nusipurtė. Liaukis, Keite. Kokia čia nelemta vengimo strategija? Kažkoks apsiseilėjęs mulkis siuntinėja tavo šešiolikametei dukrai pornografinius tekstus, o tu jaudiniesi dėl jų rašybos?

– Klausyk, brangioji, gal man paskambinti Lizės mamai ir pasikalbėti...

– Neeeeeee! – veriamai suklykė Emilė, net Lenis iššoko iš krepšio ir ėmė loti ieškodamas, kas ją nuskriaudė. – Nieku gyvu! – spiegė ji. – Lizė mano geriausia draugė. Negaliu pri-daryti jai nemalonumų.

Pažvelgiau į patinusį jos veidą, nuo kramtymo sutrūkinėjusią, kruviną apatinę lūpą. Negi Lizė tikrai geriausia jos

draugė? O gal veikia sukta maža ragana? Nepasitikėjau Lize Noulz nuo tada, kai ji pasakė Emilei galėsianti per gimtadienį pasikviesti du draugus į Džastino Byberio koncertą. Emilė taip džiaugėsi. O paskui Lizė pranešė, kad pasikvietė kitus. Pati nupirkau Emei siaubingai brangų bilietą į tą koncertą, nes nenorėjau, kad ji jaustųsi atstumta. Žinojau, kaip tokie draugių poelgiai pakerta pasitikėjimą savimi. Berniukai šiuo atžvilgiu visiškai neišmanėliai.

Taip samprotavau, bet nieko nesakiau. Juk negalėjau tikėtis iš dukters, kad per vieną vakarą susitvarkys ir su viešu pažeminimu, ir su išdavyste.

– Leni, grįžk į krepšį. Tai geras šuniukas. Dar ne laikas keltis. Gulkis. Na štai, šaunuolis. Šaunuolis.

Paguldžiau ir nuraminau šunį – lengvesnis darbas, nei paguldyti ir nuraminti mergaitę. Emilė nuėjusi atsigulė šalia jo, įkniaubė galvą jam į kaklą. Visiškai nesidrovėdama atkišo užpakalį. Rausvi „Victoria’s Secret“ šortukai dengė ne ką daugiau nei siaurikės. Išvydau abu žandukus lyg dvi mėnulio pilnatis. Tas pats vaizdelis – Dieve, padėk mums – buvo įamžintas ateitiems kartoms milijardais pikselių. Emilės kūnas atrodė kaip jaunos moters, bet ji dar nebuvo praradusi vaikiško patiklumo. Daugeliu atžvilgių liko vaikas. Ir štai mes, Emė ir aš, saugios savo virtuvėje, šildomos senos perkrypusios krosnelės, glaudžiamės prie mylimo šuns, o už šių sienų veikia mums nežinomos ir nepavaldžios jėgos. Kaip apsaugoti ją nuo to, ko nematau ir negirdžiu? Pasakykit man! Bent jau Lenis džiūgavo, kad dvi jam brangios mergaitės taip vėlai naktį nemiega. Pasukęs galvą ilgu stulbinamai rausvu liežuviumi ėmė laižyti Emei ausį.

Šunytis, kurį Ričardas iš pradžių griežtai draudė, man buvo lyg trečias vaikas, taip pat griežtai uždraustas. (Turiu pripažinti, jie truputį susiję.) Kai tik atsikraustėme į senu-

tėlę pakrypusią mūsų trobą, parsinešiau namo švelnaus kailio gumulą didelėmis rudomis akimis. Pamaniau, kad truputėlis netvarkos šiems namams tikrai nebepakenks. Iš ankstesnių savininkų paveldėti kilimai buvo purvini, einant per kambarį nuo jų kilo dulkių kamuoliai. Kilimus reikėjo pakeisti, bet tik po virtuvės, vonios ir kitų svarbesnių dalykų. Žinojau, kad Ričis sius dėl pirmiau išvardytų priežasčių, bet man tai nerūpėjo. Persikraustymas mus visus išmušė iš vėžių, o Benas taip seniai prašė šuniuko – kasmet per gimtadienį siųsdavo man atvirukus su žaviais, meiliais šuneliais. Kai ūgtelėjęs nebenorėjo, jog mama jį apkabintų, pamaniau, kad myluotų šuniuką, aš irgi myluočiau ir taip netiesiogiai paliesčiau savo sūnų.

Strategija buvo silpna ir nebrandi kaip ir mūsų naujokas, bet puikiai pasiteisino. Nežinau, kas yra bokso kriaušės priėšybė, bet mūsų šeimoje tą vaidmenį atliko Lenis. Jis mėgavosi vaikų globa. Paaugliui, kurio kasdienė dalia yra atrasti, koks jis nemylimas ir nevykęs, nuoširdus šuns susižavėjimas yra nepaprasta dovana. Aš irgi mylėjau Lenį – taip švelniai, kad net gėda prisipažinti. Ko gero, jis užpildė kažkokią mano gyvenimo spragą, apie kurią nenorėjau nė galvoti.

– Lizė sakė, kad tai įvyko netyčia, – tiesdama man ranką, kad padėčiau atsikelti, tarė Emė. – Užpakaliukė turėjo būti skirta tik mūsų grupės mergaitėms, bet ji per klaidą įkėlė ją ten, kur galėtų pamatyti visi kiti jos draugai. Kai susigaudė, iškart ištrynė, bet buvo per vėlu, daug žmonių ją išsisaugojo ir išsiuntinėjo kitiems.

– O tas berniukas, kuris, sakei, ketina ateiti? Taileris?

Greitai užsimerkiau ir atsimerkiau, kad išmesčiau iš galvos gašlią jo žinutę.

– Pamatė ją feisbuke. Lizė pažymėjo mano užpakalį #SėdynėVėliava, ir dabar visi feisbuke gali jį pamatyti ir perskaičiuoti mano vardą, taigi visi mano, kad nusirenginėju už dyka.